

לגת העבודה וסגרו בהפגנת 400 האל את הכימה לפני כל אדם שמים לגת העבודה התנגדה לו. הופעתם של שמעון פרס ויצחק רבין, שני התומכים הגלויים של מילחמת הלבנון, כנו אמיים ראשיים בהפגנה זו בוורא הוסיפה לממדיה, אך ורעה זרע של פורענות. שבט כבר כעבור כמחצית שעות. הכניעה לפיתוי עלתה במחצית יקר.

העובדה המכרעת היא ששם פירסון ד"ר ועדת הכהן, היתה תנועת שלוב עכשיו משותקת. בגלל סירובה הגמור של מפלגת העבודה לשתף פעולה עימה במאמץ להפלת ממשלת בגין, צלי רשף מודה בכך, למעשה, בדבריו: כך נפרע החשבון. ההישג של הפגנת ה-400 אלף יצא בהפסד החידלון בשעה קריטית זו. ההתקשרות עם המערך הביאה לאסון.

שיתוף הפעולה עם מפלגת העבודה זה נקנה במחיר הכניעה לתכתיב וההשתעבדות לאינטרסים שלה (ואם מיתיים או המדומים). הדבר לא תרם לכלליית התנועה, אלא להיפך — לצימצומה. כל האגף העיקרי של תנועת השלום הורחק למעשה מן התנועה, תוך תשלום מסשפתיים לעיקרון הכללי.

רשף מתעלם מגופים אחרים במחנה השלום

יתכן שזה לא היה קורה אילו היתה התנועה מגיעה לכלל גיבוש פנימי ולהקמת מוסדות נבחרים, המייצגים את כל המגמות. השיטה של ארזוק, בהנהגת פעילים שלמעשה לא נבחרו עלידי איש, היתה יפה לשעה, אך לא למאמץ של שנים.

בהעדר תהליך מסודר זה של קבלת החלטות, בירור פוליטי ושיכנוע הדדי, למעשה לא היתה התנועה מסוגלת לגבש ריעה לגבי הבעיות המדיניות הגדולות. למשל: ההומנות החוזרות של ראשי אש"ף להיכנס עימה לדר שיה. סירובה של שלום עכשיו להיענות להצעה זו גזר עליה חוסר מעש פוליטי והחליש את הצמית המתונה של אש"ף. הוא חיזק את אנשי הסירוב הפלסטיניים ופגע בתנועת השלום הישראלית כולה. למעשה רנה שלום עכשיו את עצמה לדריכות במקום, כאשר כל המהלכים מוכתבים עלידי ממשלת הליכוד.

בהעדר ויכוחים פוליטיים, קשה להעריך את תרומתה של שלום עכשיו למצב הרוח של המדינה. תנועה זו אינה הגוף היחיד במחנה השלום, אף שנרמה שכך נראה לפעיליה. צלי רשף התעלם בדבריו לחלוטין מגופים אחרים, כגון: "הוועד נגד המילחמה בלבנון", שאירגן את ההפגנה הגדולה הראשונה נגד המילחמה ב-26 ביוני 1982. וספק אם היתה שלום עכשיו מעיזה לארגן את הפגנת ה-3 ביולי, לולא קדמה לה הפגנה מוצלחת ואמיצה זו. הוא גם מתעלם מהשפעתה של קבוצה קטנה אך חשובה כמו "יש גבול", שאומץ הלב של חבריה, סוכני השירות בלבנון, חרש חריש עמוק מאוד בתודעת המדינה.

המועצה הישראלית למען שלום ישראל-פלסטיני, שנפגשה עם ראשי אש"ף, תרמה תרומה חשובה ביותר לגיבוש דעת הקהל החיובית בישראל, והוא הדין לגבי אנשי דרוח, עיתונאים וכלייתיקשורת, ובראשם (כך אני מעז לציין) שבועון זה.

כל כוחות השלום האלה, בכללותם, מילאו תפקיד חשוב, ועשויים למלא תפקיד יעיל יותר אם יהיה להם העז לראות את המציאות כמות שהיא ולהתמודד עימה. שלום עכשיו היא אחד הכוחות האלה, והגדול ביותר מבחינה מיספריה, ובוורא שמור לה מקום של כבוד במאמץ לאומי זה. לשם כך על פעיליה להתפכח מאשליות, נעמו ככל שתהיינה, ולהישמר מאווירה של שביעות רצון שאין לה, למרבה הצער, אחיזה במציאות הקודרת.

לשיבולת יש חייט שעשועים. היא אוכלת שוקולד מריר, משחקת עם הכלבים, נוסעת במונית ומרבה לצחוק. היא צבועה.

נורא, אם לא יהיו לה גורים. אפילו כטבע, אין הכרח שלכל נקבה יהיו צאצאים.

כבה ישנה בלילה בבית, על הספה. יש לה מקום קבוע. לצידה ישן חתול סימי יפהפה, בעל עיניים חולות, ושישה כלבים של הבית, קולים וכנענים.

כשכבה עצבנית ואינה יכולה

כבה, כנראה, לא תוכל להביא צאצאים לעולם. לא, היא איננה עקרה, אלא פשוט גדלה, מרגע שנולדה, בסביבה של בני אדם. אין לה שום קשר עם צבועים אחרים, והיא אינה יודעת כי הם בני מינה. גם כשהיא נתקלת בצבועים אחרים, היא מתייחסת אליהם בחשדנות וכחוסר עניין.

אבל מירנה אומרת שזה בכלל לא

ושבעה קולים פרטיים של מירנה. בחוזה ישנו גם פנסיון לכלבים.

כבה אוהבת לשחק עם הכלבים הרבים הנמצאים במקום, למרות שהם רווקא לא כל-כך אוהבים לשחק איתה, מפני שהיא מטרידה אותם.

בינתיים מתכוונת מירנה להמשיך להחזיק את כבה. אני קשורה אליה מאוד, היא אומרת.

מדי דוקר נכנסת כבה למכונית של מירנה, והשתיים נוסעות לאוניברסיטה בתל-אביב. הפרוייקט על הצבועים הוא צדרי, בדריכלל עובדת מירנה עם ציפורים — יוני דואר ושחפים. לכן נמצאת שם מירנה בתוך כלוב ציפורים גדול, וכבה יכולה להסתובב בכלוב כאופן חופשי. יש לה גיגית גדולה — הברכה שלה. כבה אוהבת מאוד מים ונהגת להשתעשע בתוך הברכה הקטנה.

פעם, מספרת מירנה, לקחתי את כבה לים. ראיתי שהיא מאוד אוהבת מים וחשבת שתוכל להנות בים. אבל כשהיינו על שפת הים, הגיע פיתאום גל גדול והיא נכנסה לפאניקה ורצתה לברוח. ניסיתי להרגיע אותה ולא הצלחתי. היא תפסה אותי ברגל, עם הפה שלה. כמו שהיא עושה בכל פעם שהיא רוצה לומר לי שהיא פחדת. היא לא תופסת חזק, היא מאוד נזהרת לא להכאיב לי. לכן מיד לקחתי אותה משם.

בלי להכאיב

בבה היום היא כמעט חיינית. היא עונה לשם שלה, יודעת לבוא כששורקים לה במשרוקית, היא מבינה כשאומרים לה לא. עכשיו, כשהיא כבר צבוע בוגר, מתכננת מירנה אילוף יותר מתקדם.

מירנה, ילידת ארצות-הברית, נמ צאת בארץ 14 שנה, וכמעט מן ההתחלה בחוות שער-הגיא. בארצות-הברית עבדה בחברה שעסקה באילוף חיות לסירטי טלוויזיה, לפירסומות לסרטים ולתיאטרון. שם אילפה, מלבד חתולים וכלבים, גם חיות אכזריות כמו למה, וולאבי, שהוא קנגורו קטן, ליאק, זאב, כבשים ואפילו ציפורים. כשהגיעה לארץ, ידעה מירנה שהיא רוצה לעבוד עם בעלי-חיים והקימה יחד עם דבורה כרשאל את החווה לגידול כלבים בשער-הגיא. כיום יש בחווה 15 כלבים כנענים

מה קורה? — בבה הצבועה (מימין) עם בידי אדם מרגע לידתה. שמה האמיתי הוא בבה-יגה. על שם מכשפה רוסייה מסופורי אגדות לילדים.

מירנה, בבה הצבועה (מימין) עם מרגישה בכל שינוי, ולוא הקטן ביותר. בסביבתה

להשתלט על עצמה, מוצאים אותה אחר כבוד מן הבית ומכניסים אותה לתוך הכלוב שלה, שבחצר. שם היא נרגעת, במיוחד כאשר מפתים אותה עם חתיכת שוקולד מריר.

צבועה בקמפוס

כשמירנה ניגשת אליה, כבה כמעט נמסה לגמרי, היא מתרפקת על מירנה כמו פודל. ברגעים כאלה קשה להאמין שכבה היא בעצם חייית בר ולפעמים אף חייית-סרף.

אורך החיים של הצבוע הוא עד 25 שנה. מירנה טוענת כי הפרוייקט יכול בעצם להימשך לנצח. במילא הפרוייקט של הצבועים נעשה כי "עבודה צדרי", בזמן שהיא אינה שולחת או מקבלת יונידואר כאוניברסיטה בכל מיקרה, כבה הפכה חלק מן המישפחה.

למירנה בת, דורכס, בת 11. דורכס הוא שם של צביה כנגב. גם דורכס, כמו כבה, אוהבת להשתעשע עם כבה, בזמן שאינה עוזרת לאמא שלה להאכיל את הכלבים הרבים שבחווה. אחרי שהיא חוזרת מבית-הספר.

אין ספק שלגדל צבועה בבית כחייט-שעשועים הוא דבר נדיר, אך מירנה מתייחסת לכל העניין כטיבועיות גמורה. מילדות היא מוקפת בעלי-חיים מכל המינים והגדלים, לכן היא רואה זאת כדבר מובן מאליה לצדף אותה לסירורים ברחבי הקמפוס. כך יוצאת כבה עם מירנה לקפסיריה ומסתובבת איתה על המידשאות. הסטודנטים והעובדים של האוניברסיטה, אומרת מירנה, כבר התרגלו לתופעה, והם אינם מתרגשים כשהם רואים אותו ביחד.

הישראלי, המצוי בעיקר בדרום-הארץ. שינוי אינו חדות, אך שרירי הלסת שלו חזקים משל הכלב. בבה לא מאולפת ככלב, ולעיתים אינה שולטת בעצמה.

שוקולד בבה אוהבת מאוד ממתקים, בעיקר שוקולד, וכאן היא מקבלת אותו בשמחה. גופה אמור ועליו פסים שחורים. זהו הצבוע